

L'exili de Constança

Adrià Targa

L'EXILI DE CONSTANÇA

Adrià Targa

Cossetània
EDICIONS

Aquest llibre ha estat editat amb la col·laboració de:

Fundació Privada Mútua Catalana

Primera edició: febrer del 2008

© Adrià Targa
© Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp
lagentdellamp@tinet.cat

Imatge de la coberta: Agustí Domingo Ortiz

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Gràfiques Moncunill

ISBN: 978-84-9791-343-0

Dipòsit legal: T-139-2008

*Perdiderint cum me duo crimina, carmen et error,
alterius facti culpa silenda mihi*

Publi Ovidi Nasó

*i la paraula condemnada
mentia delicadament
una subtilesa serena.*

Bartomeu Rosselló-Pòrcel

Índex

Nota	13
------	----

Primera part

Dissabte de març	20
Aquell dia que ha de venir	21
Sense tu	22
En una nit de juny	23
El cel ens tancarà	24
Aire	25
La caiguda dels ídols	26
La propera ciutat	27
Losing my religion	28
It's not dark yet	29
El cant de les sirenes	30
A la biblioteca de la residència	31
L'estiu com la penyora	33
Per la finestra de la 213	34
Fires de Sant Narcís	35

Església de Patras	36
Haec omnia tibi dabo	37
La incubadora	38
Logos i Sophia	39
Il·lusions concèntriques	40
Les primeres flors	41
Davant la xemeneia de l'Escola Industrial	43
Pentesilea	44

Segona part

Militat omnis amans	50
La cara oculta de la lluna	51
L'ombra de l'olivera	52
Focs d'artifici	54
Descorre les cortines escarlates	55
Baixarem a les caves licoroses	56
Volíem una escala	57
Pas a nivell	58
Obertura	59
El vent en aquest vers	60
El xiprer escollit	61
Plany per algú que se'n va	62
Casta Diva	63
Un bel di, vedremo	64
Ja no podré mirar per la finestra	65
Sonet de combat	66

E lucevan le stelle	67
Palinòdia	68
Sonet fàcil	69
L'home que fuma	70
227	71
Carreteres de Saus	72
229 bis	73
Vista de l'Onyar	75
L'exili de Constança	76

Tres poemes irlandesos

Vista del Liffey	80
See you	81
Última nit a Dublín	82

Nota

L'any 8 de la nostra era, el poeta Publi Ovidi Nasó fou desterrat, per ordre d'August, a la colònia de Tomis, actual Constança (Romania), als confins de l'imperi Romà. Arran d'aquest exili va escriure, entre altres obres, les *Tristes*, cinc llibres d'elegies on lamenta la seva dissort i demana el retorn a l'emperador. Tot i les seves súpliques, però, Ovidi moriria nou anys més tard a l'exili de Tomis, deixant en les seves *Tristes* un testimoni desconsolat dels seus darrers anys de vida. D'altra banda, actualment diversos estudis han advertit la raresa —atenent els procediments de l'època— del seu desterrament, fins al punt que es contempla la possibilitat que el poeta mai no fos exiliat enlloc o, si més no, a Tomis.

Primera part

Al Raiil

*Tant de bo hi hagués sempre coses sense collir!
Que en quedés una colla al marge dels projectes
—oblidada, deixada, de pomes, del que fos—
i que no fos delicta flairar-ne la dolçor.*

Robert Frost

Dissabte de març

Se'm presenta una tarda força llarga,
malgrat que el sol, llunyà, ja no camina
per les voreres del migdia groc;
ara que el cel és mort i, dins de mi,
tot és d'un gris estret i mastegat.
Aniré a sopar, crec, amb els amics
(m'allunyaré de mi quan hi projecti
la meva lassitud en forma vana
d'innocents acudits, jocs de paraules)
i pensaré que no estic sol del tot.
Vindrà llavors una altra tarda, fosca,
però igualment inerta i sedentària.
I esperaré que arribi l'esmorzar,
consumit per l'insomni i la suor,
devorant-me el cervell, obert el cap,
amb cullera de postres, mort de gana.

Barcelona, 11 de març de 2006

Aquell dia que ha de venir

I quan besis uns llavis que no seran els meus,
quan estimis la dona que no he pogut ser mai,
tan solament voldré que siguis un barranc
per donar-me a la mort caient vora els teus peus.
No te n'adonaràs, però m'hauré podrit
i no valdrà la pena que t'ompli l'oceà:
tu nedaràs distant al mar del benestar
i jo hauré mort per tu ganivetat d'oblit.

Mai no t'hauré tingut. Tu no m'hauràs sentit.
És ben trista la vida del mut desposseït.

Barcelona, 20 de maig de 2006

Sense tu

Hi ha hagut un dolç moment, en la conversa,
en què els dos hem callat. I els teus dos ulls
em deien més que mai. Igualment jo
t'intentava parlar sense paraules.
I el silenci absolut del món, llavors,
l'omplia el teu somriure. Tot de cop
he sabut que passava alguna cosa,
una cosa senzilla. Com l'amor.
M'has abraçat i t'he donat, sincer,
les pulsacions del meu batec nerviós.
Volíem un petó, però al final
he tornat a la cambra, conformat
amb un adéu i una mirada llarga.
I no hi ha hagut petó. I el sentiment
ha anat a raure tot a aquest poema:
els meus llavis besant-te sense tu.

Barcelona, nit del 31 de maig de 2006

En una nit de juny

Vora el seu llit, vora les seves mans,
sentint la seva veu, aquella nit,
una llum de fanal, vora l'ampit
del finestral, mullava algunes branques.
La persiana restava mig tancada,
el seu cos nu, cobert de llençols blancs.
I amb la mateixa llum, dissimulades,
les meves mans parlaven en un fil
interromput de lletres i teclats.
Miolaven els gats, o potser sols
era el vent d'una ambigua nit de juny.
I tanmateix, talment ho sentís ara,
juraria que el món que m'envoltava
era tot ple de gats que, amb ulls llents,
m'observaven en l'ombra, component
vers rere vers la meva malaltia:
defallir per amor, i ser conscient
que no hi va haver camí, mai, ni sortida.

Barcelona, nit del 10 de juny de 2006

El cel ens tancarà

El cel ens tancarà com una copa
amb els contorns en blau. Purpúriament,
a cau d'orella et llegiré les pàgines
del llibre vell, tan aspre, de les ones.
I tastarem el mar i nedarem
com vi roig arrapat al paladar
del cos i del desig. T'engoliré
per finalment quedar-me amb gust amarg:
tindrem remordiments en els tanins.

Tarragona, 19 de juliol de 2006

Aire

T'escolaràs com l'aire entre les pedres
i m'erosionaràs. Vindrà la nit
i mutaré, llavors, en pell taronja
a l'espera que el ganivet de l'alba
em fossilitzi en blau de mar i marbre.
I seré el buf vingut de les parpelles
dels teus amfiteatres. Romandrà
en aquests versos, tanmateix, i jo
passaré vora teu, sense aspirar
a res més que aquest vent que t'acarona
amb poemes que mai no llegiràs.

Tarragona, 26 de juliol de 2006